

Morg

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Eylül 2025

Göğün iniltisine karıştı hurafeler ve beş karış uzadı boyu yorgunluğun öyle ki gölgelerden alıp da nasibini kucakladı devasa laneti göğün minderi iken akışkan bulut; rahmetin de özünde saklıydı ümit. Kordan vaveyla ve tökezleyen yalın ruhu ifrata kaçan hazandan bile alacaklıydı beşer yine de temsil etti yüreğindeki zafiyeti.

Tılsımlı renkler azat etti gök kuşağını ve kırklandı sevgi belki de minnet ehli bir seyirciydi özlem, aşkın tadı damağında kalan bir buse belki de kondukça alınına masumiyetin isli bulvarlar bu kesti ve şehir mevsimin matemine teslim oldu.

Yorgun ruhların da dinlencesiydi her gölge ve mağdur gözyaşı esir alıp da sefasını yüreğin koz verdi melekler insanın elinde yeniden biçimlenecek huzura biat kök saldı zemine.

Aşkın fitratına uygun bir zemin aslında olmakla ölmek arasında gidip gelen arzular.

Hizaya gelen yüreğin müridi duygulardan sarkan salkım saçak ve nöbet tutan taziyesi günün geceye devrederken hüznünü illa ki çelme takacaklardı aşkın mabedine.

Kadınsal bir içgüdü ve sefere çıkıp da günün ikbalini gecede saklı tutan.

Yorgunluğun ferisi illa ki sönmüyordu ve mimoza düşler sıfatları mimledi ve sarıya döndü ruhun penceresi.

Zabıtlara geçmişti aşk.

Boyunu geçmişti hüznü.

Mevsimsel bir hükümle geceye şerh düşmüştü Tanrı.

Yolunu g/özledikçe ölüme çanak tutan bir hayatı mimledi sonra da ve gazabın alt yazısını mimledi

sözcükler.

Bir buluta imrenendi coşkusu ölümün ve şah beyitler ısrarla asıldı dizginlere.

Zamanın unuttuğu her yenilgide ihbar etmeyi de görev bildi kader ve sumağı günün elbette gönlün surlarında uzanan sefil heceler.

Bebeksi teninde ihanetin bir kadından ziyade erkek özentisi her sıfat aslında düşkünlüğü ile özlemin de çeperinde varsıl bir hikmet saklıydı.

Tüneyendi sözcüsü ruhun ve küreyen her fasılada bilinmez kök söktürdüğü.

Bir ihaneti ihbar edecekti Tanrıya aslında ihanet edecekti yargıya aslında dokunulmazlığında ömrün süt liman gölgelerden medet umacaktı.

Hikmetin dürtüsü ile geceye şevk veren.

Aşkın illet acısıyla güne damga vuran.

Sudan sebepler.

Serden ibaret ömrü sırlarla süsleyen.

Kayrasında yenilginin doğasına çemkiren bir canlıdan ötesi var mıydı peki ve çakıl taşlarında kesilen ayağından damlayan kanın abdestini bozup da güzelliklerin yüklendiği her satırı yaftalayan bir meziyet ile.

İklim sefasını sürüyordu tıpkı Ekrem gibi cefasını da saklı tutuyordu ceketinin iç cebinde.

Aşkla yıkanmış ruhların uzağında yüreğinde kök salmıştı haris duygular ve elzem olana değil içinden gelene odaklıydı.

Nöbet tuttuğu geceler geldi aklına ve de nöbet geçiren hastalar.

Yandıkça vücudu havale geçirmeye saniyeler kala ruhunu teslim eden çocuklar ve bebeksi teninde ölümün bir gizi daha sonlandıran bir hadis gibi içinde tekerrür eden sefil gölgelerle de sohbe oturduğu elbette kozasından ayrı düşüp fermuarını da açmışken acılarının.

Sirayet eden her gölge günün dokusunda uhrevi bir coşku salıyordu ve mesleğinden başka bir kaygısı olmayan bir gölgeden başka bir şey de değildi elbette izdivacına talip bir ön yargıyı dışlayıp da içindeki hezimetini sonlandırmak adına pabuç pahalı olsa da ön yargıları silip adımlarken ömrü soyut bir rahlede sinmişliğin rükûu ile cezbedici yüreğinde güller açmasına çeyrek kala.

Bir esaret iken sonlanmasını gereken... ne gam.

Bir sözcükse iğfal edilen... akla zarar.

İnzivaya çekilmiş ömrün de derdi tasası şarkılarda közlenmiş notaların ihbar ettiği bir suskunluk belki de. İtibar görmekle inkâr etmek arasında çelişkili bir suskunluk belki de infilak öncesi o tedirginlik...

Geçit vermesine de gerek yoktu hani gecenin ve türevi karanlık beyitlerin gizemine serilen de ehli keyif bir hürmet, coşkunun sonlanmadığı ve aşkın akıllanmadığı.

Hücrelerinden ayrı düşen bir düş gibi belki de başı önüne düşen bir ölü gibi sıradanlığın künyesinde sıra dışı olmayı özümseyen bir imgeye de geçme hakkı tanıyan trafik polisi gibi gölgelerin inkarında aydınlık yüklenmenin de bir meziyet olduğu.

Havada uçuşan soru ekleri ve kaynağı belirsiz hüznün nöbetleri.

Elinin tersiyle itti çay bardağını ve içindeki yetimin gözyaşlarını sildi ne de olsa az evvel gelmişti morga götürdüğü kaçıncı hasta olduğunu hatırlayamazken ne de olsa künyesinde seferberlik ilan etmişti

neşriyat ve sıra dışı mevsimden de almıştı payını.

Hastane koğuşunda son gecesiydi ve nöbeti biter bitmez ömürlük vardiyası da sonlanacaktı.

Her ne hikmetse izafî bir tutanakta saklıydı gece şerit değiştiren bunca hastanın yatağını yapıp da yeni gelecek hastalara sıra tanındığı artık kaderin kaçınılmaz cilvesi iken: iyi de evdeki nöbeti ne zaman sonlanacaktı bir de morga kaldırdığı her hastanın üzerinden alıp da cebine tıkladıkları: sahi kaç saat, kaç altın bilezik ve kaç yüzüktü üstelik aldirmeden hastanın gözlerindeki yaşlara nasıl da aşırıya alışmıştı üstelik mesleğine icra etmeye başladığı ilk günden bu yana.

Aklı düne gitti ve ona akıl veren kıdemli hastabakıcıya.

Bir gece tam giyinmiş de evin yolunu tutacakken şahit olmuştu ve de inanmamıştı gözlerine:

“Hey, Bahri Efendi hayırdır?”

Kötü kötü bakmıştı hain adam ve gözlerini devirip de nasıl tembihlemişti:

“Aklını kullanırsan doktorlardan fazla olur gelirin.”

Sahi ne diyordu bu adam?

“Gördüğüme inanmıyorum, ağabey. Ne yani ölüleri mi soyuyorsun sen üstelik sana emanet edilmişken her biri?”

Bir açıklaması illa ki vardı ve ilişti yanına:

“Al şu iki cumhuriyet altınını. Yaşadığı kadar yaşamış şimdi sıra bizde.”

“Buna göz yumamam asla.”

“Ama ben sana göz yumdum.”

Ne demek istiyordu şimdi bu adam? Ne yani sürgüsünü koyarken o felçli kadının biraz canını yaktıysa bu mu şimdi başına dert olacaktı?

“Onlar bize muhtaç ve biz de onlara.”

Zar zor bulmuştu bu işi eniştesinin yardımıyla bir şekilde kadroya alınmıştı ne yani biraz şiddet uygulamışsa bundan dolayı mı işinden olacaktı?

“Aklını kullan kardeş ve sağlık sektöründe de itibar kazan yeri geldi mi doktorlardan daha muktediriz hasta haklarına. Hem sana işin inceliklerini öğreteceğim hem de ortak olacağız. İstedığın kadar namusunla çalış bil ki ay sonu gelmeden maaşın tükenecek ve sonrasını düşün.”

İlk önce kabul etmese de etraflıca düşünüp kabul etmeye razı gelmişti. Öyle ya vücudu iflas etmiş bir hastanın fişini çektikten sonra gömülürken iki üç kayıp eşyası olsa kim fark edecekti ki hele yaşlı ailesi acı içinde kıvrılırken üstüne üstük paraya boğarlardı en ufak acısını dindirmiş olması adına o vefalı hasta bakıcıyı.

Ufaktan alışmaya da başlamıştı hani üstelik işe başladığından çok kısa süre sonra bayağı da sefasını sürüyordu tıpkı öğretildiği gibi.

Biraz kassa da kendini başlarda gerçi vicdanı bir türlü rahat edememişti ama eşinin dırdırı sonlanmış ve evde bakımını üstlendiği babası daha iyi şartlarda yaşamaya başlamıştı yine de sindiremediği çok şey vardı bir türlü tövbe etmeye yeltenmediği.

Aldığı maaşın kaç katıydı hastalardan yürüttüğü ve devamı da geliyordu.

Neresinden baksan emekli olduğu güne kadar sağlama aldı geleceğini ve artık feraha çıkacağı günün beklentisi ile son gecesini geçiriyordu hastane koğuşunda.

Bir bardak çay daha içecek sonra da pılısını pırtısının toplayıp evin yolunu tutacaktı üstelik babasına daha iyi şartlarda bakacağına da emin, en azından babası son günlerini konforlu geçirecekti ve Hakkın rahmetine kavuşsa bile içi rahatı babasını el üstünde tuttuğu için ve tüm birikimini de evdeki kasada saklıyordu üstelik evdekilerin haberi olmadan bayağı da yatırım yapmıştı hastalardan çalıp çırpıtığı ne varsa yekûn olarak kim bilir kar dönüm arsaya denk düşerdi sonra da köyüne dönüp paşalar gibi yaşayacaktı.

Ve işte tüm vicdan azabını gideriyordu ne zamanki aklına bunlar gelse ve iç rahatlığıyla da uyuyordu en azından iyi bir evlat olduğunu biliyordu Tanrı.

Yoğun bakımdan gelen çağrıya odaklandı demek ki az evvel acile gelen hasta bu dünyadaki görevini tamamlamıştı ve işte son bir vurgun yapacak sonra da evin yolunu tutacaktı.

Her yer pislik içindeydi demek ki bayağı can çekişmişti bu son gelen hasta. Kim bilir neyin nesiydi de aldığı bedduaların hakkını vermişti.

“Biraz elini çabuk tut Ekrem Efendi. Görünen o ki; hiç de itibar etmemiş ailesi hastasına baksana şuna her yeri yara ve pislik içinde üstelik acilin kapısına bırakmış şerefsizler. Hayırdır Ekrem Efendi?”

“Yok bir şey hocam. Babam geldi de aklıma hem hanımla nasıl ihtimam ederiz babama gerçi altına sık sık kaçırıyor ama.”

“Sen de emekli olduktan sonra daha fazla ilgilenirsin babanla. Şanslı adam senin gibi bir oğlu olduğu için. Hadi ortalığı temizle sonra da emekliliğin keyfini çıkarmak adına evinin yolunu tut. Gerçi kaydını yapmadı nöbetçi hemşire ama. Al da şu adamın nüfus cüzdanını kayda geçsinler ölü adamı. Zavallı adam demek ki kimi kimsesi yokmuş. Herkes senin gibi mi ama?”

“Mademki kimi kimsesi yokmuş...”

“E, ne olmuş?”

“Hiç öylesine dedim.”

Gece mi ağır basmıştı üstüne mi ağırlık çökmüştü sahi?

Sözcükler debeleniyordu işte tıpkı iç sesi vızıldarken tüm dış seslere de kapalıydı ruhu ve işte terk edilmiş bir hasta kim bilir nasıl bir ganimetti üstünden çıkacak üstelik kimsenin de umurunda olmazken...

Yere düşen bir fotoğraf üstelik ters çevrilmiş... rahatsız olması nasıl da gereksizdi üstelik alışkanlık edinmemiş miydi her hastayı soyup soğana çevirmeyi?

Çöken bu ağır hava ama alışık olduğu bir atmosferde onu nefes almaktan alıkoyan ne olabilirdi ki? Akla hala resimdeydi yoksa düştüğü bu çukurda son işini yaparken onu alt etmiş bir mağduriyet miydi ölümün öfkesi ile ihtiras yüklü hayatında onu ne alaşağı edebilirdi ki?

Önce yerden resmi alacak ve yanına iliştiirecekti ölü adamın sonra da nesi var nesi yok indirecekti cebe belli ki adam en yakın zamanda kimsesizler mezarlığına defnedilirdi. Ve yine aklına düştü babası: şanslı babası ve ona nasıl da bebekler gibi bakacaktı o gecedan itibaren.

“Şu resim neden takılıyor ki aklıma? Ne yani gidip haber mi vermem gerekiyor kimse yakını gidip de yüzlerine mi haykıracağım neden hastanıza iyi bakmadınız diye?”

Eğilip yerden tam alacakken resmi ilk ve son kez tövbe etti bir ömür yaptığı bu ahlaksızlığı affetsin diye Tanrı ve...

Hastane onun çığlıkları ile çınladı:
"Baba..."